

TAK JSME SE POTKALI

Kasie West

Přeložila Petra Kubašková

COO
BOO

Tak jsme se potkali

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie West

Tak jsme se potkali – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**TAK
JSME SE
POTKALI**
Kasie West

COO
BOO

Přeložila Petra Kubašková

WE MET LIKE THIS copyright © 2025 by Kasie West

All rights reserved

Cover design by Olga Grlic

Cover art: lemons © Nadezhda Zubova/Getty Images;

texture © Here/Shutterstock; title font © TortugaStudios/Shutterstock;

landscape © Rustic/Getty Images

Translation © Petra Kubašková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4320-0

ISBN e-knihy 978-80-267-4329-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4330-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4321-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Věnováno Christine,
mé mamince, se kterou je švanda a která je mi oporou.
Přisahám, že pro postavy matek do svých knih
jsem si z tebe vzala jen to dobré.*

Prolog

„Tady?“ vydechl mi do ucha a přitiskl prst přesně na to správné místo, jako by léta zkoumal mé tělo a věděl přesně, jak zařídit, aby vrnělo blahem.

„Ano,“ řekla jsem a nedokázala udržet kolena u sebe, zatímco mě málem přiváděl k vrcholu. Jak to, že umí najít to správné místo, když se dnes naživo potkáváme poprvé v životě? Přece mě skoro nezná. Na seznamovací apce jsme se sčuchli teprve včera a dohodli jsme si rande na dnešní noc. Konverzace u večere nestála za nic a s jídlem to bylo ještě horší. Co to dělám? Kam zmizelo moje pravidlo minimálně tří schůzek? A nikdy to nedělat v autě. Nejsem přece žádná nadřazená pubertáčka. Jsem romantička. Mám ráda flirtování a nadbíhání a povídání dlouho do noci.

„Nepřestávej,“ řekla jsem, když ze mě vytáhl prst a vyjel rukou nahoru po mém boku až na prsa.

„Zpomalíme?“ navrhl. „Nebudeme spěchat a... půjdeme dovnitř?“

„Ano, zpátky dovnitř,“ zasténala jsem.

Udýchaně se zasmál.

Muchlovali jsme se v autě na příjezdové cestě před domem, kde nejspíš bydlel. Nebo patřil jeho rodičům? Bylo mu dvacet sedm, ale to v dnešní době nic neznamená. Kdo si dneska může dovolit vlastní barák? I kdyby byl...

„Ach, ach, ano,“ vzdychala jsem. Rozepnul mi tři knoflíčky na halence a odhrnul podprsenku. Vzal mou bradavku do úst a jemně sál, zatímco po ní jazykem přejížděl sem a tam. Řadičí páka mě tlačila do žeber a on mě trochu posunul.

Po nepříliš vydařené večeri mě odvezl zpátky sem k mému autu. Myslela jsem, že vystoupím z jeho auta, dojdou těch třicet kroků ke svému vozu, zaparkovanému u kraje chodníku, a odjede domů. Místo toho jsme se podívali jeden druhému do očí. Ty jeho měly hřejivý odstín hnědé. Vlasy měl husté a vlnité a úsměv široký. Byl hezký, i když naše konverzace brutálně vážla. A pak, aniž bychom věděli, kdo si vlastně začal, jsme se najednou líbali. A nebylo to žádné uslintané ocucávání, ze kterého bych měla mokro akorát kolem pusy, ale nikde jinde. Tenhle chlap fakt uměl líbat. Dlouze, lenivě, měkce, měl horký dech a jeho jazyk věděl, co dělá.

„Říkal jsi, že jsi softwarový inženýr, že jo?“ zeptala jsem se teď. Copak tihle lidi studují lidskou anatomii? Jak to, že je tak dobrý?

„Ano,“ řekl a pustil mou bradavku. Neměla jsem se ho na nic ptát. „Ty jsi literární agentka?“

Ve svých čtyřiaadvaceti jsem měla dobře našlápnuto k tomu, abych se literární agentkou stala. Ale teď jsem mohla odpovédět jenom: „Asistentka literárního agenta.“

„A co dělá taková asistentka literárního agenta?“ zeptal se a vpíjel se do mě očima, jako by se usilovně snažil soustředit na cokoli jiného než na odhalené ňadro přímo pod svou bradou.

„Čteme spoustu e-mailů a spoustu knih. Co ty?“

„Já většinou kóduju. Někdy předělávám kódování po jiných lidech. Vychytávám mouchy. Aby bylo vše v souladu s předpisy.“ Moje ruce se teď zabývaly knoflíčky na jeho košili a rozepínaly je jeden po druhém. Proč jsem si s ním zase začala povídat? Už jsme si přece ověřili, že naše konverzace brutálně vážne. Tedy pokud jde čistě o konverzaci mezi námi dvěma. Ale tohle – strčila jsem mu ruku pod košili a přejela po jeho hrudi; rozechvěle vydechl – tohle nám šlo naopak velice dobře.

Vrátila jsem si jeho ruku na prso a on se zasmál, ale přesto opsal mozolnatým palcem pomalý kroužek a mně se z toho zachvěly řasy a zavřela jsem oči.

„Ehm,“ začal.

„Margot,“ napověděla jsem mu a oči zase otevřela.

„Já vím, jak se jmenuješ,“ řekl. Pak svažtil obočí. „A ty si pamatuješ moje jméno?“

Do háje. Upřímně: poté, co mi na uvítanou řekl: „Problém se seznamovacími apkami je, že ani nejlepší programátor neumí zduplikovat pouhý zlomek skutečné lidské interakce,“ jsem délku našeho rande odhadovala maximálně na hodinu.

„Tak jo,“ řekla jsem mu na to. „Ahoj, ráda tě poznávám.“

Několik dalších minut jen mlčky studoval jídelníček. Snažila jsem se ho několikrát zeptat, co si objednává, prostě zdvořilostní konverzace, ale on ani jednou nezvedl oči od jídeláku, jako by nezáleželo na ničem jiném než na složitých procesech v jeho hlavě. Místo aby mi odpověděl, spustil o tom, jak se vytvářejí fonty a jak člověk, který sestavoval zdejší menu, použil absolutně debilní písmo. Ignoroval dokonce i servírku, když přišla k našemu stolu. Musela jsem zvednout prst jako prosbu, ať ještě chvíli počká, zatímco on nepřestával mlít pantem. To ani já jakožto vášnivá knihomolka nejsem schopná vykládat deset minut o druhích písma. Zvláště ne tak, že to znělo, jako bych byla královna všech fontů na zeměkouli. Bylo jasné, že mám před sebou arogantního chlapa.

Jindy jsem schopná se s lidmi bavit, ale tentokrát jsem se přistihla, že vlastně nevím o čem. Měl pravdu, tohle byl vážně problém seznamovacích aplikací. Ani nejlepší programátor nedokáže nahradit skutečný lidský kontakt. Takže dokud fyzicky nesedíte přímo naproti tomu člověku, nemáte páru, jestli se k sobě vůbec hodíte.

„Ehm... něco na A?“ řekla jsem teď v autě.

Uchechtl se. „Ty si *fakticky* nepamatuješ moje jméno?“

„Aaron?“

„Oliver,“ řekl.

„Ale byla jsem blízko!“

„Tomu ty říkáš blízko?“

„Jo.“ Natáhla jsem se k němu, abych ho políbila.

Jenže on přede mnou ucuknul.

„Aaron zní podobně jako Oliver,“ trvala jsem na svém.

„Margot...”

„Copak?“ zeptala jsem se s kalhotkami pořád ještě u kotníků.

„Co kdybychom se trochu líp poznali?“

„Myslím, že když se poznáme, celé to pokazíme,“ řekla jsem s úsměvem.

Zakroutil hlavou, ale také měl na rtech úsměv. Aspoň má smysl pro humor. Ale v našem muchlování pokračovat nechtěl.

Stáhla jsem černé krajkové spodní prádlo přes podpatky. „Říkal jsi Oliver?“

„Oliver,“ potvrdil.

„Myslím, že oba víme, že se aplikace zmýlila a my dva se k sobě nehodíme.“ Já to věděla od chvíle, kdy tam nechal stát servírku bez povšimnutí. Přesně v té chvíli jsem se totiž měla sebrat a jít. Teď jsem ho vzala za ruku a do dlaně jsem mu vtiskla svoje kalhotky. „Ale byla to zábava.“ Vylezla jsem z auta, narovnála jsem si sukni a odkráčela pryč.

Kapitola 1

O tři roky později

„Počkat, počkat, počkat...“ spustila Sloane, moje spolubydlící. Byla v pyžamu, na hlavě měla naražený čepec, kterým si chránila kudrliny, a upíjela ze sklenky bílého vína. Když jsem se vrátila domů, vyšla ze svého pokoje a uvelebila se na gauči, připravená nechat si ode mě stručně převyprávět moje poslední rande. Byl to náš rituál od chvíle, co jsme spolu začaly bydlet (teď už přes dva roky). „Chceš mi říct, že jsi svoje nedojedený jídlo dala jemu?“

„Jo,“ zaskuhrala jsem a nalila jsem si sklenku vína z lahve na kuchyňské lince.

„Tomu chlapovi, co si krájí maso na maličké kousky?“

„Můj táta se kdysi málem udusil kouskem steaků,“ oponovala jsem a donesla jsem si víno na gauč. „Jeden host v té restauraci na něj tenkrát musel použít Heimlichův manévr, znáš to. Možná se něco podobného stalo i Lancovi.“

Sloane ohrnula ret. „A i tentokrát držel při jídle vidličku v pěsti?“

„Je to originální,“ nedala jsem se.

Zakoulela očima. „No co, když se můžeš najíst zadarmo, nezáleží na tom s kým.“

Ušklíbla jsem se. „Jenže jsem platila já.“

„Ale tys přece platila už minule!“

„Já vím. Zpanikařila jsem. Začal mi vykládat teorie o tom, že Země je plochá. A dokonce té teorii sám věřil! Skoro jsem po číšníkovi tu svoji kreditku hodila.“ Nevím proč. Nemám žádné speciální bankovní konto určené k placení za každého chlapa,

s kterým si vyrazím na rande. V sedmadvaceti letech jsem stále zaseklá ve stejné práci, už čtyři roky se nic nezměnilo – pořád jsem jen asistentka literárního agenta. V posledních pár letech se mi povedlo ujmout se několika vlastních drobných klientů, ale jinak žádná změna: stejné úkoly, stejná kancelář, šéf, almužna místo platu, ze které se dá vyžít s odřenýma ušima. Já vím, měli jsme zaplatit napůl. Obvykle to tak na rande dělám, ale Lance byl ten typ, který se při placení s partnerkou střídá: dneska ty, příště já. Jako bychom před sebou měli nekonečnou řadu nějakých „příště“.

„Díkybohu za to, že začal blábolit o ploché Zemi,“ řekla. „Jinak by ses do něj nejpozději do týdne zabouchla.“

„To teda ne,“ oponovala jsem, ale ne moc přesvědčivě. Potkali jsme se před třemi týdny na lekci jógy, když jsem v nepovedené pozici druhého bojovníka zavravorala a srazila ho na zem. Než lekce skončila, vyměnili jsme si šeptem a s chichotáním telefonní čísla, zatímco po nás instruktorka jógy vrhala nepřátelské pohledy. Lance byl roztomilý a vyptával se mě na různé věci. Nenasadil nejvyšší latku, ale i tak ji dal výš než většina ostatních mužů před ním. Dotáhli jsme to k třetímu rande. Myslela jsem, že to tentokrát vyjde. Jenže potom na mě vytáhl konspirační teorie a dokonalá budoucnost, kterou jsem si začala malovat, se sesypala jako domeček z karet.

„Jenom říkám...“ zašvitořila Sloane.

„Ty k tomu nemáš co říct,“ usadila jsem ji. „Jsi šťastně zadaná. Už ani nevíš, jak náročná je fáze počátečního oťukávání. Je to absolutně nejhorší etapa vztahu. Mám po krk toho, když mám s někým začínat zase od nuly, pořád dokola odpovídat na stejné otázky, do omrzení. A zase a znovu si lámat hlavu, jestli se k sobě hodíme.“

„Takže tys byla ochotná strávit zbytek života s chlapem, co drží vidličku jako kyj, abys nemusela poněkolkáté vysvětlovat, co je rukopisová hromada?“ Sloane si protočila chytré hodinky na zápěstí.

„Mimo jiné,“ řekla jsem. Obě jsme věděly, že si Lance nevezmu, i když jsem se snažila sama sebe přesvědčit, že jeho zlovyky jsou vlastně roztomilé.

„Viš, co to znamená?“ zeptala se Sloane.

Napila jsem se vína. „Ne, neznámá.“

„Ale jo.“

„Já nechci. Nepotřebuju je. Seznamuju se s lidma přirozenou cestou.“

„Na lekci jógy? Tomu říkáš přirozená cesta?“

„Ano! Byla to romantika.“ Celkově vzato to romantika byla. Proto jsem se chtěla stát literární agentkou. Chtěla jsem vkládat zamilované příběhy do rukou beznadějných romantiků, kteří chodí po tomto světě. Navíc jsem dokázala spolehlivě rozlišit, co v příběhu funguje a co naopak ne. Uměla jsem poznat, zda kniha dokonale kombinuje zápletku a romantickou linku. A po mnoha a mnoha letech čtení milostných románů jsem chtěla takový příběh i prožít. Ale nechtěla jsem kvůli tomu jezdit palcem po displeji a přidávat si matche v seznamovací apce. Věděla jsem, že se lidé mohou seznámit i v reálném životě, nejen na stránkách příběhů. Koneckonců jsem to viděla mockrát. Proč by to štěstí nemohlo potkat i mě?

„To teda nebyla,“ trvala Sloane na svém. „Jsi posedlá těmi svými osudovými setkáními a zbytečně si tím zužuješ okruh kandidátů. Na kolik lidí můžeš asi tak natrefit, když chodíš každý den na čtyři stejná místa?“

„To od tebe nebylo hezké.“

„Hezké ne, ale přesné ano.“

„Seznamovací apky nejsou o nic lepší. Je to všechno jenom lapáč pozornosti, ztráta času i peněz. Jeden softwarový inženýr mi kdysi řekl, že stejně nedokážou stoprocentně zreprodukovat skutečnou interakci, takže nemá cenu je používat, když se chceš seznámit...“

„Nechci už znova poslouchat kecy o tom, jak bys nejraději žila ve starý době, kdy ještě nebyly sociální sítě a apky, a jak se

pravá romantika odehrává jediné přirozenou cestou, když lidi maj stejný zážitky, minulost, a když mezi nima funguje chemie. Kvůli těmhle názorům pořád ještě pícháš s Robem.“

Zalapala jsem po dechu a cítila, že mi po krku vystoupalo horko a vrazilo se mi do tváří.

Ukázala na mě a víno, které držela v druhé ruce, vyšplouchlo přes okraj skleničky. „Já to věděla! Ksakru, Margot, za tohle bys měla hodit pět babek do sklenice špatných rozhodnutí.“ Mávla rukou směrem k zavařovačce na knihovničce, kterou jsme tam původně umístily jenom z legrace, ale teď byla ta legrace ještě větší, protože sklenice byla už z poloviny plná peněz.

„Já nepíchám s Robem!“ Což byla pravda. Šlo o to, že jsem pouze příležitostně *chtěla* píchat s Robem, když jsem zrovna nebyla úplně při smyslech. Proto mi teď tak zrudly tváře. Rob byl můj šéf a byl to on, s kým jsem měla poslední opravdový vztah. Přičemž slovo *opravdový* je dost relativní. Od začátku bylo jasné, že to přišlo v nevhodnou dobu. On se zrovna rozváděl, byl citově chladný, a navíc byl prostě... můj šéf. Byl to vztah plný sdílených pohledů, muchlování na záchodě a tajných schůzek o víkendy. Jako na houpací. Celé to bylo špatně. *Bože*, vždyť já věděla, že je to špatně. Jenže v dlouhé šňůře nudných schůzek, které jsem absolvovala za poslední roky, mi to někdy připadalo jako jediná vzrušující věc v životě. Jediný člověk, který kdy věděl o tomto takzvaném vztahu, byla Sloane.

Teď vstala. „Posaď se. Udělám ti tvůj speciální ledový koktejl a ty si zase stáhneš do mobilu seznamovací apky.“

„Neeeee!“ zaúpěla jsem.

Zamířila do kuchyně. „Zbrkle jsi je vymazala.“

„To není pravda. Mezi mnou a Lancem už se začínalo něco rýsovat.“

„Rýsovala se před váma plochá zeměkoule?“

„Vtipný.“ Sáhla jsem po knize, kterou jsem předtím nechala na konferenčním stolku, a zabořila jsem se hlouběji do gauče. Na listovala jsem stránku, kde jsem místo záložky měla vloženou

mezizubní nit. „Možná se odteď budu držet jen svých knižních hrdinů,“ řekla jsem. „Oslavovat svou velkou éru, kdy budu víc čist, pracovat na svém povýšení, no a taky budu cvičit jógu častěji než jednou za šest měsíců. Já chlapa nepotřebuju.“

„Ono je možné čist víc, než čteš teď?“

„To si piš,“ ujistila jsem ji.

„Máš pravdu, nepotřebuješ chlapa. A souhlasím s tím povýšením, jen do toho, už to mělo dávno být. Ovšem...“ zmáčkla knoflík na mixéru a místnost se na půl minuty zaplnila zvukem tříštícího se ledu, „každý se potřebuje tu a tam pobavit.“

Zнала jsem pravý důvod, proč mi pořád cpe ty seznamovací apky. Byla přesvědčená, že bez nich se budu příliš soustředit na Roba. Bylo těžké pustit ho z hlavy, když jsem ho měla denně na očích.

Vzala mi knihu a vrazila mi do ruky místo ní ledovou tříšť.

„Ne že kvůli tobě zapomenu, kde jsem skončila!“ vykřikla jsem, když knihu zaklapla a odložila ji na stůl.

„Bez obav,“ řekla, když jsem si vzala pití.

S rezignovaným povzdechnutím jsem se napila na kuráž a zašklebila jsem se. Dneska mi ten drink udělala pěkně silný. Otevřela jsem si obchod v telefonu a u oblíbených seznamovacích aplikací klikla na „získat“. Sledovala jsem, jak se mi na displeji objevují malé symboly obláčku a šipky. Čím byly barevnější, tím bylo moje srdce skleslejší. Teď bych měla mít pocit, jako že беру život do vlastních rukou. Tak proč mi vždycky připadá, že házím ručník do ringu?

Kapitola 2

Zaklepala jsem na rám otevřených dveří Robovy kanceláře a naklonila jsem se přes práh jenom polovinou těla. „Ahoj, dobré ráno, včera jsem dočetla Janetin rom-com a měla bych pár návrhů. Mám ti je poslat mailem, nebo to chceš probrat osobně?“

Kdyby mě teď viděla Sloane, donutila by mě hodit do sklenice špatných rozhodnutí pět dolarů: halenku jsem měla až příliš rozepnutou, tmavé vlasy natočené do plážových loken, na rtech švestkovou rtěnku a nakláněla jsem se do šéfovy kanceláře právě v takovém úhlu, aby mi byl ve výstrihu vidět žlábek.

Po příšerném včerejším rande a hanebném obnovení seznamovacích apek jsem potřebovala trochu vzrušení, ale Rob byl až příliš zaměstnán svým počítačem, než aby mi něco takového dopřál. „Hod' mi to do e-mailu. Dneska jdu na oběd s Kathy Greenovou, takže...“

„S tou redaktorkou?“ zeptala jsem se, udělala jsem krok dopředu a narovnala ramena. Los Angeles nebyl New York. Tady se moc nestávalo, že by se Rob scházel kvůli rukopisům osobně s redaktory. Obvykle je stejně jako já nabízel po mailu nebo po telefonu, případně – a tady naše podobnost končila – na svých čtvrtletních výletech do New Yorku.

„Ano, chci jí nabídnout Sařinu knihu. Ona a Sarah by si skvěle sedly, co myslíš?“

„Ano, sedly.“ Se Sařinou knihou jsem si dala nejvíc práce já. To já ji objevila v hromadě e-mailů s rukopisy, které posílali Robovi autoři s nadějí, že je bude zastupovat. Procházet ty zprávy byla moje práce, pak jsem vybrala ty nejslibnější a někdy...

většinou... jsem je přeposlala Robovi. Ale nejdřív jsem mu vždy podala své návrhy na vylepšení příběhu.

Občas mě Rob nechal na zkoušku zastupovat autory, které jsem osobně objevila. Hodil na mě většinu povinností výměnou za malou část provize. Jenže tohle neplatilo pro Sarah. Vkládal do ní velké naděje. A o klienty, u kterých cítil největší potenciál, se staral sám.

Během posledních tří let mi Rob mnohokrát sliboval, jak už *brzo, vážně brzo* ze mě bude plnohodnotná agentka. Bylo nesku-tečně ubíjející, že mě ještě nepovýšil. Moji klienti si vedli nad-míru dobře, vydělali tučné provize a umisťovali se v žebříčcích nejlepších knih.

„V kolik je ta schůzka?“ zeptala jsem se. Podívala jsem se na hodiny na stěně v jeho kanceláři. Bylo deset. „Neměli bychom tam jít spolu?“ Když šel naposledy na schůzku tady ve městě, slí-bil mi, že příště můžu jít s ním, abych se osobně seznámila s více redaktory. Pro budování vzájemné důvěry bylo důležité setká-vat se tváří v tvář.

Konečně zvedl oči od klávesnice, na které něco datloval bůh-ví komu, a podíval se na mě. Jeho oči nejdříve spočinuly na mé halence, než se přesunuly k mým rtům. „Tentokrát jdu sám. Vezmu tě s sebou příště. Prospěje ti, když uvidíš mistra při prá-ci.“ S těmi slovy na mě koketně zamrkal.

Byl hezký, opravdu pěkný chlap, tmavovlasý, s pronikavě modrýma očima a výrazným nosem. Navíc byl okouzlující, vždycky dokázal říct ty správné věci ve správnou chvíli. Přesně tohle mě v minulosti dostalo do potíží. Dneska mu ale nedovo-lím, aby těmi svými líbivými řečičkami vycouval ze slibu. Za-ložila jsem paže na prsou a najednou jsem litovala, že jsem si nezapnula knoflíčky až k bradě. „To jsi říkal už minule.“ I sama sobě jsem zněla jako umíněné děcko. Vlastně jsem se tak i cítila.

„Vážně?“ zeptal se. „No, tahle schůzka je spíš pokec starých přátel, a když už se uvidíme, rovnou jí nabídnu Sařin rukopis. Nechtěl bych, aby ses tam cítila jako páté kolo u vozu.“

Před očima jsem si promítla seznam, který mi před několika lety dala moje sestra Audrey. Týkal se umění vyjednávat. Byla nejúspěšnější osobou, kterou jsem v reálném životě znala, takže mi její vzor často sloužil jako vnitřní kompas.

Společné zájmy. To bylo v seznamu pod S. „Byli bychom tam už dva, kdo má na Sařinu knihu pozitivní názor. Když jsou dva lidi něčím nadšení, je to víc než jeden.“

„Mám tohle.“ Sebral ze stolu štos papírů a natáhl ke mně ruku. „Zařadila bys tyhle smlouvy mezi ostatní?“

Rob nebyl ochotný ke kompromisům (ty byly na seznamu pod K), protože to byl on, kdo měl v rukou moc. Tímto mě propouštěl ze své kanceláře. Posílal mě pryč. A já mu to dovolila – poslušně jsem došla k jeho stolu, vzala si papíry a vypadla z jeho kanceláře. Zabouchla jsem za sebou dveře, i když byly původně otevřené. To byla moje forma pasivně agresivní rebelie. Rychle jsem zařadila smlouvu do kartotéky a šla zpátky ke svému stolu v lobby, kde jsem měla posledních šest měsíců své stanoviště. Konkrétně od chvíle, kdy si naše recepční našla lepší práci na druhém konci města. Rob se dušoval, že za ni pořád ještě hledají náhradu. Že prý už *brzy, vážně brzy* nějakou budou mít.

Tiše jsem pěníla, zatímco jsem zvedala telefony, odpovídala na e-maily a přebírala balíčky, protože bylo lepší být našťvaná než ublížená. Vadilo mi, že Rob má pořád schopnost mě ranit.

Když v 11:45 opouštěl kancelář, řekl: „Než se vrátím, mohla by ses spojit s Kari a zjistit, jestli bude mít během tohoto týdne čas na call?“ Jako by mě snad dnes ráno neodmítl.

Zatnula jsem zuby a přikývla. Kari byla jeho nejlepší klientka a já s ní ráda mluvila, poslouchala její povídání o nejnovějších projektech nebo nápadech, taky o potížích a autorských blocích. Ale ani představa, že si popovídám s Kari, nepomohla, abych přestala skřípat zuby.

„Skvělé,“ řekl. Už skoro vycházel ze dveří, ale na poslední chvíli se otočil. „Jo, a dneska se už asi nevrátím. Máš dneska padla o hodinu dřív, takže můžeš jít domů ve čtyři.“ Udělal dva

kroky pozpátku a pak za ním zapadly dveře. On za nimi však ještě chvíli stál a zíral na mě přes sklo, jako by čekal, že ústy naznačím slova díků, nebo dokonce pošlu vzdušný polibek. Očividně *něco* čekal. Když jsem neudělala nic, sklopil oči k mobilu a šel.

Zoufale jsem zakňučela, poslala mail Kari a pak jsem udělala to, co jsem dělávala často, když jsem nebyla spokojená se svou prací: vyfukala jsem adresu své vysněné agentury v New Yorku – Mesner & Lloyd Lit. Jenže dokud nebudu mít za sebou více reálných zkušeností a dokud budu stále jen na pozici pomocné agentky, můžu si o práci u nich nechat zdát.

Vytáhla jsem telefon z kabelky strčené pod stolem a nabouchala textovku pro Sloane: **Myslela jsem, že spaní se šéfem lidí posouvá v kariéře výš.**

Zírala jsem na telefon a čekala, až mi od ní cinkne povzbudivá, soucitná zpráva, po které se mi uleví, jenže Sloane dneska asi doopravdy pracovala.

Byla filmová agentka. Takhle jsme se před čtyřmi lety seznámily. Jeden z Robových klientů s ní spolupracoval, když od něj kupovala filmová práva. Sloane a já jsme byly každý týden na telefonu a snažily se dolaďovat detaily. Tenkrát si myslela, že já jsem literární agentka, protože s Robem skoro nejednala. Nakonec jsme spolu začaly chodit každý týden na oběd. Potom, když jsme zjistily, že nám oběma ve stejnou dobu vyprší nájemní smlouva, jsme se rozhodly bydlet společně. Bylo to jedno z mých nejlepších rozhodnutí za několik let. Možná *jediné* správné rozhodnutí? Ne. Zakroutila jsem hlavou. Bylo jich víc, i když mě momentálně žádné další nenapadlo.

Už jsem chtěla položit mobil, když jsem si všimla, že vedle jedné z mých seznamovacích apek svítí malé červené oznámení. Uf. Minulou noc mi to dalo match s několika chlapy, samozřejmě pod Sloaniným bedlivým dohledem. Od té doby se mi ale nechtělo ty aplikace kontrolovat.

Aktuální čekající zpráva zněla: **Možná bysme si rovnou měli vyměnit fotky celého těla, kotě. Ušetříme si čas.**

Protočila jsem oči.

V první fázi na seznamovacích aplikacích šlo hlavně o to posbírat co nejvíc možných kandidátů. Snažila jsem se dát match s co největším počtem lidí, abych si získala větší prostor k manévrování. Tuhle fázi jsem měla nejmíň ráda, protože to vždycky skončilo chatováním s hrstkou chlapů, z nichž většina vůbec o žádnou konverzaci nestála. Dokonce i rozhovory, ze kterých mohlo něco kápnout, působily toporně a moje romantická duše při nich trpěla.

Tohle byl pravý opak osudového setkání. Protiklad náhodného seznámení, kdy se na sebe dva lidi podívají přes místnost plnou lidí nebo kdy se jejich ruce na zábradlí náhodou dotknou. Já si přála prohozené objednávky v kavárně, dohadování o stejného taxíka nebo rezervaci stejné knihy v knihovně. Pak by nás oba vyzvali, abychom si ji přišli vyzvednout, přičemž bychom zjistili, že máme nachlup stejný vkus na knihy. Chtěla jsem někoho při józe nedopatřením srazit v pozici druhého bojovníka. Ale aby se z něj nevyklubal chlap, co si libuje v konspiračních teoriích... Nějaký poděs jako Lance.

Když jsem odpinkla pana „Vyměníme-si-fotky“ někam do pryč a projela několik dalších možností, můj prst se zastavil na jedné z nich a já se musela zasmát. Tvář na fotce jsem znala.

Byl to Oliver.

Od našeho příšerného rande před třemi lety jsme na sebe různě naráželi na několika platformách, znovu a znovu. Určitě ty aplikace několikrát smazal, stejně jako já. Pokaždé, když jsem je znovu stáhla, už tam na mě čekal jeho obličej a historie se opakovala. Někdy jsem ho rovnou odpinkla pryč a ještě jsem přitom obracela oči v sloup, když jsem si vzpomněla, jak tenkrát v noci ignoroval servírku i mě, jak vedl nudný monolog o používání fontu, a pak mě dostal do varu, aby mě nechal napospas mému osudu. A někdy jsem se zasmála a přidala si ho do matche, vyměnili jsme si několik vtipných poznámek a šli si každý po svých, až do příštího smazání a stáhnutí aplikace. Dneska jsem si ho přidala.

Na displeji se okamžitě rozsvítil velký nápis „match“. V této chvíli už si musel taky říkat, že je to taková naše úsměvná tradice.

Pořád to byl hezounek – velké hnědé oči s dlouhými řasami, světle hnědé vlnité vlasy, plný úsměv. Většina chlapů na fotkách při úsměvu neukazovala zuby, ale on ano.

Takže jsme tu zase, napsala jsem do chatu. Ta tvoje nová profilovka se mi líbí.

Odpověděl rychle: Ahoj, Noro!

Děsně vtipný.

Ale Nora zní podobně, ne?

Nahlas jsem se zasmála, pak jsem si zakryla pusou rukou a rozhlédla se kolem sebe. Nikdo jiný tu nebyl. **No, trochu podobně znějí**, odpověděla jsem. Pokud šlo o špatnou paměť na jména, nehodlala jsem mu udělat tu radost, abych přiznala, že jsem mu kdysi zkomolila jméno. Byly to už tři roky, ale já měla svou hrlost.

Jeho další zpráva zněla: Koukám, že máš taky novou profilovku. Ty máš psa?

Ne, ten je kamarádky. Potřebuju, aby lidi věděli, že mě zvířata milují.

Otázka zní, jestli ty miluješ zvířata.

Usmála jsem se a odepsala: Záleží na zvířeti. V případě toho konkrétního psa na obrázku... ne.

Odpověděl mi: Ha! Je mnohem lepší být někým zbožňována než někoho zbožňovat. A ten pes tě zbožňuje.

To je fakt. Pokojová rostlina v rohu mého psacího stolu vypadala zvadle, schlíplé listy už na okrajích hnědly. Vzala jsem lahev s vodou a trochu pokropila vyprahlou hlínu.

Jak se máš? napsal on.

Víš jak... ještě pořád mučím sama sebe a zkouším štěstí na těchhle neosobních seznamkách.

Odpověď: Tak to jsme na tom stejně. Myslel jsem, že přes den pracuješ. Máš novou práci?

Ne. Píšu z práce, odpověděla jsem. Makám jak ďas. A ty pořád kóduješ?

Můj telefon opět zavrnl: Vlastně jsem začal dělat sám na sebe, takže teď pracuju z domova. Ale jo, dělám hodně kódování.

A co fonty?

Prosím, nepřipomínej mi můj proslov o fontech. Nebyla to nejšťastnější etapa mého života, napsal.

Jenže když se podívám na jídelní lístek, vždycky si na to vzpomenu. Musíš domýšlet důsledky svých činů, poučila jsem ho. Ale tohle byla pravda. Mnohokrát jsem si proti své vůli vzpomněla na naše první rande. Byl to tak ostrý kontrast – nejdřív šílená nuda, po které následovalo něco neskutečně smyslného, takže mě to děsně rozčílilo.

Na displeji mi naskočila zpráva: Když spíš se šéfem, máš akorát klapky na očích a jsi nadržený.

Z té zprávy jsem se zhrozila, než mi došlo, že to je Sloane, která odpovídá na předchozí zprávu o kariéře. Otočila jsem kreslo zády k hlavním dveřím, čelem k zadní stěně.

Teď jsem myslela, že mi odpovídá chlápek, se kterým si píšu v dle, odepsala jsem jí.

Předpokládám správně, že ten by nepoužil v jedné větě slova klapky na očích a nadržený? odpověděla.

To je hlavní problém.

Nahoře na displeji vyskočila zpráva od Olivera: Kdybych ti poslal omluvný dopis, jaký font by sis přála?

Zasmála jsem se a klepla na ikonku telefonu vedle Sloanina jména, než se do těch zpráv zamotám a odpovím špatné osobě.

Zvedla to po třech zazvoněních. „Bolej tě prsty, že se ti nechce psát?“

„Zatoužila jsem po tvém neodolatelném hlase,“ řekla jsem.

„Tak to беру,“ odpověděla.

„Pamatuješ si, jak jsem mluvila o Oliverovi? Před třemi lety jsem si s ním vyšla a od té doby se pořád přidáváme a zase mažeme v nějaké apce.“

„Nejlepší automobilová muchlovačka v tvém životě?“

„Ano!“ Bezkonkurenčně nejlepší.

„Ale jinak byl děsně nudný a sebestředný.“

Sykla jsem. Asi jsem jí tenkrát propálila i tohle. „Ne zas tak děsně. No tak jo, děsně. A máš pravdu, k servírce se nechoval moc galantně a vůbec jsem ho nezajímala, raději rozprávěl o něčem úplně nepodstatném. Nenašla jsem nic, co by nás spojovalo.“ Měla jsem ráda umělce a filmaře a spisovatele. Na ty jsem se spíš naladila, protože jsme měli společné zájmy a někdy i cíle. K tomu se přidává fakt, že lidi mimo kreativní branži občas nechápou, že tahle práce dokáže člověka úplně pohltit.

„Mluvení nám asi nikdy nepůjde,“ řekla jsem. „Na rozdíl od muchlování. Už je to tak.“ Nikdy předtím ani potom se mi nic takového s nikým nestalo.

„Zajímalo by mě, jestli má pořád schované tvoje spodní prádlo.“

Když už je řeč o tom, nikdy předtím ani potom jsem to neudělala. „Jestli ne, tak jsem uražená.“ Vzpomněla jsem si na jeho šok, když jsem mu ty kalhotky dala. Nejspíš je hned potom vyhodil.

„To bylo dost hustý. A vůbec... jak to s ním vypadá?“

„Psala jsem si s ním, když jsi mi poslala tu zprávu.“

„Nedáte si druhé kolo? Možná by se mu k těm spodňákům hodila podprda. Aby měl soupravičku.“

Odfrkla jsem si. „Ne. A vzhledem k tomu, kolikrát nás ty apky za tři roky spojily, by tohle bylo asi desátý kolo.“

„Do desetice všeho dobrého?“

„Ani ve snu.“

„Asi to tak má být. Musím končit. V kanceláři zvoní telefon. Počkej, ty jsi v práci?“

„Jo, pracuju.“

Zasmála se a zavěsila.

Vážně jsem ale potřebovala něco udělat. Vzdychla jsem, otočila se zpátky k počítači a začala pročítat e-maily od autorů,

kterí doufali, že Rob bude zastupovat jejich knihy. Když jsem četla asi hodinu, začaly mě z koukání do monitoru pálit oči, a tak mě přemohla zvědavost a sáhla jsem po telefonu.

Čekalo tam několik zpráv od Olivera. První byla: **Nechtěl jsem tě zahnat zpátky k práci.** Rozhodně bys měla pracovní dobu využívat takhle.

V druhé psal: **Jestli mě zase hodláš zazdívát, tak mě příště varuj předem.**

Zazdívát bylo silné slovo, vyhrazené pro lidi, na kterých nám záleží. V případě Olivera a mě to neplatilo. Už po dvou dnech od seznámení jsme se shodli, že to tak nikdy nebude. Napsala jsem: **Když někoho předem varuješ, je to ještě zazdívání?**

Můžeme tomu říkat zabetonování, odpověděl.

To slovo jsi měl připravené předem? To byl fofr.

Ne, sypu nápady z rukávu.

Přimhouřila jsem oči. Měl jsi to slovo připravené. Už zase si ze mě utahuješ? Opakovaný vtip není vtipem.

Aby bylo jasno, tak tohle jsem použil poprvé, ale zaručuju, že přibližně padesát procent mého vtipkování nebude vůbec originální. Jestli přes to nejede vlak, začni mě zabetonovávat.

Původně jsem to neměla na seznamu věcí, přes které vlak nejede, ale odteď to tam přidám.

Co dalšího na tom seznamu je?

Ale tak, znáš to, normálka: když někdo nerozlišuje mezi si a jsi, píše by jsme místo bychom, když někdo posouvá budík míň než třikrát, nikdy neviděl Hříšný tanec nebo si myslí, že je Země placatá.

No... normálka.

Když jsem chtěla odpovědět a zeptat se ho, co má na seznamu on, otevřely se hlavní dveře a dovnitř vešel Rob s polystyrenovou krabičkou v ruce a nějakým ledovým kafem.

„Vypadáš nějak...“ Zastavil se přímo ve dveřích.

„Jak?“ zeptala jsem se, když to nedořekl. Podívala jsem se na halenku, jestli se mi nerozepnul další knoflíček nebo tak.

„Šťastně,“ řekl nakonec.

Ještě jsem cítila zbytky úsměvu, který mi způsobila konverzace s Oliverem. Schovala jsem mobil do kabelky u svých nohou, odkašlala jsem si a snažila se tvářit nějak seriózně. „Je mi fajn. Pohodička. Myslela jsem, že budeš na zbytek dne pryč.“

„Když jsem odcházel, vypadalas hodně našťavaně. Tak jsem si řekl, že ti přinesu něco k obědu a ledové chai latté.“ Položil to přede mě na stůl.

Dívala jsem se střídavě na něj a na jídlo. Vážně si myslí, že si mě může tak snadno koupit? Znamenalo to ale, že na mě během schůzky myslel. Cítila jsem, jak mě opouští vzdor. Možná to na mě nakonec vážně zabere. Povedlo se mi zachovat neutrální tvář. „Děkuji.“

„Nemáš zač,“ řekl a nepřestal se usmívat. Posadil se na kraj mého stolu, svalnatou rukou zvedl malé hrabíčky na mé stolní zenové zahrádce a kreslil jimi vzorek do písku.

„Jak šla schůzka?“ zeptala jsem se.

„Dobře. Chce si nechat poslat celý Sařin rukopis. Mohla by ses o to postarat, než tu dneska skončíš?“

„To je super. A jasně, pošlu jí ho.“

Vstal.

„Ale Robe?“

Zastavil se dřív, než stihl udělat krok. „Ano?“ Věnoval mi jeden z těch žhavých pohledů, které mě v minulosti dostaly do potíží. A ne jednou.

Dneska s tím nepochodí. Zvláště když se mu přestanu dívat do očí. Soustředila jsem se na tmavou pihu na jeho lícní kosti. „Jsem tady už čtyři roky. Je načase, abych se posunula a začala působit jako opravdová agentka.“

„Máš pravdu,“ řekl s přikývnutím. „Brzy si popovídáme o tom, jakým způsobem se člověk může agentem stát.“

„Fajn,“ řekla jsem, šokovaná, že nic nenamítal. Věděla jsem, že se určitě tvářím překvapeně, ale zamaskovala jsem to sebevědomým výrazem (na sestřině seznamu pod písmenem S). „Dobře. Děkuju.“

Když toho dne už podruhé vycházel z kanceláře, cítila jsem, jak se mi hrud' napíná nadšeným očekáváním. Věci se daly do pohybu. Možná se doopravdy v životě někam posunu.

Otevřela jsem polystyrenovou krabičku, připravená pochutnat si na obědě, který mi přinesl. Uvnitř bylo pár soust zvadlého salátu a čtvrtka kuřecích prsou omatlaných barbecue omáčkou.

Daroval mi svoje nedojedené zbytky.

Kapitola 3

„Čau, mami,“ řekla jsem do mobilu, zatímco jsem přejížděla do vedlejšího pruhu.

V reprácích autorádia se ozval její hlas. „Ahoj, zlato. Jak se máš?“

„Ujde to. Zrovna jedu z práce. Jak se vám s tatškou daří? Pouštíte se tenhle týden zase do nějakého jídelního hazardu?“ Moji rodiče to s technologiemi docela uměli, ale právě teď pomáhali vychytat mouchy aplikaci na objednávání jídla, kterou vyvinul jeden z jejich přátel. Při prvním pokusu – to bylo minulý týden – dostali porci fast foodu snad pro dvacet lidí, podruhé se snažili objednat burgery, ale přišel jim dort. Těch much k vychytání bylo dost.

Máma se zasmála. „Tenhle týden se žádné nemilé překvápko nekonalo.“

„Protože jste tu apku nepoužili?“

„Možná... A co ty?“ zeptala se. „Pořád randíš s tím chlápem z jógy? To tvoje vyprávění o osudovém setkání se mi líbilo.“

Možná o těch osudových setkáních mluvím moc často, když už to na mě vytahuje i máma. „Vlastně už ne. Vyklubal se z něj vyznačá teorie o ploché Zemi.“

Zasmála se. Když jsem se k ní nepřidala, řekla: „Počkej, to myslíš vážně?“

„Naprosto vážně, bohužel.“

„To mě mrzí. Víím, jak moc toužíš najít lásku. Držím palce. Muž tvých snů určitě čeká na nejbližší vlakové stanici nebo někde na slepičí farmě. Obšancovala sis slepičí farmy?“

Zasmála jsem se. „Možná bych měla. Ale mezitím to zase zkouším na aplikacích.“

„Ty si domlouváš rande přes mobil?“

„Bohužel jo,“ přiznala jsem.

„To je Maggie!“ vykřikla někde vzadu moje starší sestra. Ona jediná mi říkala Maggie. Už odmalička. „Zrovna jsem jí chtěla zavolat.“ Slyšela jsem šustění, jak si předávají telefon, a po něm následoval sestřin hlas: „Čauky!“

Audrey měla dokonalý život. Se svým dokonalým manželem, realitním makléřem, měli dva dokonalé pětileté kluky, dvojčata, dokonalý dům, perfektní šatník. Já (a spolu se mnou dalších přibližně pět tisíc sledujících za týden) jsem to věděla díky tomu, že měla oblíbený YouTube kanál jménem Úspěch naruby, kde sdílela vše o svém životě.

Vždycky si šla za svým. Zatímco já na základce trávila čas na hřišti, ona tvrdě makala na tom, aby se stala předsedkyní studentské rady, což jí vyšlo. Zatímco já na střední zkoušela psát filmové scénáře, v nichž hlavní roli hrál můj nejnovější idol, ona organizovala potravinové sbírky a stála v čele výboru pro změny ve školní jídelně. Já jsem na vysoké spíš pařila, než ležela v knížkách, zato moje sestra vystudovala dva obory – interiérový design a ekonomii. Kdybychom my dvě chtěly zdolat horu, ona by na ni vyběhla tryskem, zatímco já bych to vzala hezky okolo, delší trasou, ale zato s krásnými výhledy. Audrey prostě vždycky uměla vyniknout. Já uměla skvěle splynout s davem. My dvě jsme málokdy šly stejnou cestou, ale ona mi pořád udílela rady, vždycky mě postrkovala dopředu, neustále do mě hučela, jak bych mohla věci udělat lépe. Jenomže aby její plán fungoval, nesměl postrádat jednu nezbytnou věc: její osobnost.

„Čau,“ řekla jsem s úsměvem. Už jsem ji pár týdnů neviděla, ale povídaly jsme si pořád. Ač jsme byly každá z jiného těsta, zůstávaly jsme si blízké. „Plníš mamce lednici?“ Sestra bydlela jen pár mil od rodičů a často jim vozila čerstvé ovoce a zeleninu.

„Ano, beze mě by ti dva už byli po smrti.“

„Je mi padesát sedm, ne sto sedm,“ řekla mamka v pozadí.

„Já ti právě pomáhám, abys to na těch sto sedm dotáhla,“ odpálkovala ji Audrey. Mně řekla: „Dvojčata mají teď v sobotu zápas v T-ballu. V devět. Přijdeš?“

„Není to na ně trochu pozdě?“ zeptala jsem se.

„Vtipný. Samozřejmě v devět ráno.“

„Já vím, já vím. Mám brunch s kamarádkami, ale možná přijdu na začátek toho zápasu.“ Ne že bych v sobotu ráno nechtěla hodinu koukat, jak moji synovci honí míček po hřišti. Koukala jsem na ně moc ráda. Šlo o to, že bydleli asi hodinu cesty ode mě, podle situace na silnicích. Do jedenácti se zpátky nedostanu. Když jsem naposledy jela na jejich zápas, celé mi to i s cestou, parkováním a samotným zápasem zabralo pět hodin. Pět hodin z mého dne!

„Pošlu ti adresu,“ řekla.

„Minule se kluci víc zajímali o ty nakrájené pomeranče, co jim tam vždycky rozdávají, než o mě, Audrey. Všimnou si vůbec, že tam jsem?“

„Ale jasně že jo! A taky já tě chci vidět.“

„Já taky!“ vykřikla mamka.

„Pokusím se.“ Tím jsem myslela, že ještě počkám, která Margot ve mně v sobotu ráno vyhraje: jestli ta, co si dělá výčitky, nebo ta, co na to kašle.

„Musím končit,“ řekla. „Samuel právě polil mámě koberec džusem. Ahoj v sobotu!“

Představovala jsem si, jak sestra vrazila mámě telefon zpátky do ruky a pospíchá zachránit koberec.

Máma se smála, když si zase vzala mobil.

„Myslíš, že to tvůj koberec přežije?“ zeptala jsem se.

„Byla to jen malá kapka. Ale znáš svou sestru.“

„Znám.“

„Jak jde práce?“ zeptala se.

Auto napravo ode mě zatroubilo jak na lesy, až jsem nadskočila. To by se mi nemělo stát. Řídím v Los Angeles už roky, nějaký klakson by mi měl připadat jako bílý šum.

„Jsi na hands-free?“ Evidentně to troubení slyšela taky.

„Ano,“ řekla jsem. „A v práci to vypadá dobře. Dneska jsem mluvila s Robem o tom, že bych už nemusela být jen asistentka agenta.“ *Mluvila* bylo silné slovo, ale zmínila jsem se o tom a on mě neodpálkoval.

„Zlatíčko, to je skvělé. Vidiš, nemusíš se stěhovat do New Yorku. Můžeš ve vydavatelské branži prorazit i tady.“

Zatím jsem neprorazila vůbec, ale tohle byl jeden z dalších hlavních důvodů, proč jsem nezačala kariéru rovnou v New Yorku – tady jsem měla rodinu, kamarády, všechno, a New York je tisíce mil daleko. Věděla jsem, že literární agentku můžu dělat kdekoli, ale srdce knižního průmyslu bylo pořád v New Yorku a bylo jasné, že jestli si chci vybudovat silný základ, budu tam nakonec muset jít. „Možná,“ řekla jsem.

„Slyšela jsem správně, že svému šéfovi říkáš Rob?“

„Cože?“ zeptala jsem se, než mi docvaklo, na co se mě vlastně ptá. „Jak jinak bych mu měla říkat?“ Rozbušilo se mi srdce, jako by tohle byla poslední indicie, díky které zjistí, že mám s šéfem důvěrnější vztahy, než je zdravé. Hrozně bych ji tím zklamala a já si nebyla jistá, jestli mámino zklamání v tuto chvíli unesu. Stačilo, že jsem byla zklamaná sama ze sebe.

„Pan Bishop,“ řekla.

„Děláme v malé kanceláři. Jsou tam jen tři agenti a dvě asistentky a všichni si tykáme. Vykat si a chovat se formálně by bylo divné.“

„Když jsem si vzala tvého otce, dlouhá léta jsem oslovovala jeho matku paní Hartová.“ Ano, moje příjmení bylo Hartová. Podle Sloane to byl další důvod, proč na všechno jdu přes srdce.

„No jo,“ řekla jsem. „Já ji nesměla říct babi, jenom babičko. To mluví za vše.“

Máma se zasmála. „To ano.“

„Můžeš mému šéfovi říkat pane Bishope, kdykoli se ti zlíbí, mami,“ ujistila jsem ji.

„Jsem starší než on. Říkala bych mu Roberte.“

Můj smích zněl spíš jako vyštěknutí.

„Kdy já budu mluvit s tvým šéfem, abych mu mohla nějak říkat?“
Odpověď zněla nikdy a já se postarám, aby to tak zůstalo.

„Abych nezapomněla! Taťka poklízí ve tvém starém pokoji,“ řekla. Byla jsem vděčná, že změníme téma. „Přemýšlí, že by si v něm zařídil kancelář.“ Co jsem se odstěhovala, prošel můj pokoj několika proměnami. Už tam byla domácí tělocvična s rotopedem, pak kreativní dílna se špulkami stužek a stohy různého materiálu. Teď asi přidají stůl a počítač, ale moje manželská postel zůstane, stejně jako rotoped, který nikdy nezmizel z kreativní dílny, a stejně jako stužky, které nikdy nezmizí z kanceláře.

„Můžeš to všechno vyházet, mami. Mně to nevadí. Je to váš dům. Zůstaly tam ještě nějaké moje věci?“

„Nevím. Možná nějaké v ruce psané scénáře. Pamatuješ, jak jsi je psala?“

Dýchavičně jsem se zasmála při vzpomínce na své mladší já sedící na podlaze pod psacím stolem, aby mě mamka nenačapala, s rozsvícenou lampičkou, abych si viděla pod ruku, a písíci dlouho do noci. Po téhle vzpomínce následovala rychle další, stejně živá: Audrey, jak za denního světla listuje rukopisy a jak mi sděluje, že zjišťovala, s jakou pravděpodobností se scénář doopravdy promění ve film, a že prý ta šance je děsivě malá. „A to navíc platí pro ty nejlepší scénáře,“ řekla. Moje sestra měla už jako dítě obchodního ducha.

„Ne, vůbec si to nepamatuju,“ řekla jsem teď mámě.

„No jo, je to už dávno.“

„Připadá mi to jako věčnost.“ Sjela jsem z dálnice a mířila ke svému bytu.

„Byla jsi tehdy tak nápaditá.“

„Dík, mami.“

„Ne, ne, promiň. Pořád sršíš nápady,“ dodala, jak to umí jen máma.

„Jenom tě škádlím, mami. Jasně že jsem byla studnice nápadů.“ Sice úplně nepraktických, ale přesto nápadů.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se, když následovalo několik vteřin ticha.

„Jo. Proč se ptáš?“

„Já jen, že se mi poslední dobou zdáš tak trochu...“

Mohla tu větu dokončit tuctem slov – bez motivace, zaneprázdněná, duchem mimo – a měla by pravdu.

„Nešťastná,“ řekla nakonec. To slovo mi ani nepřišlo na mysl.

Šlápla jsem na brzdu a odbočila do své čtvrti. „To nejsem.“

„Možná potřebuješ nějaký cíl. Když se cítím pod psa, začnu si plnit novou jednadvacetidenní výzvu a budovat nový návyk.“

„Já se necítím pod psa, ale budu si to pamatovat. A jak už jsem řekla, svým způsobem si teď budu nový jednadvacetidenní návyk ve světě seznávek.“ Pravděpodobně stejně dlouho mi bude trvat, než mi ty seznamky přivodí buďto extázi, nebo mi způsobí utrpení. Tak či onak to pro mě bude signál, že je mám smazat.

„Jak to?“ zeptala se.

„Říkám tomu hledat jehlu v kupce sena. Ta kupka je hromada lidí, kterou se musím prodírat, abych našla jehlu, kterou se stejně píchnu do oka, až ji vytáhnou.“

„Jak to tak poslouchám, měla by ses na ty aplikace vykašlat,“ řekla máma.

Zasmála jsem se. „To mi povídej. Ale nevzdávám to. Víš dobře, že mi všechno trvá dvakrát dýl než jiným lidem. A mamí, v klidu, vedu smysluplný život.“ Jasně, neplatí to pro mou práci, milostný život ani zdravý životní styl... ale mám skvělé přátele a rodinu. A to už něco znamená.

„Jestli nepřiđeš na ten T-ball, zastav se u nás aspoň na víkend. Objednáme si jídlo a koukneme se na film.“

„Pod podmínkou, že nepoužijeme tu vaši aplikaci, co funguje na čestné slovo.“ Skvělé, šlo to se mnou tak z kopce, že mě moje máma chce uchlácholit romantickou komedií a cukrem, abych zase poznala, jak chutná radost. Jak ji mám přesvědčit, že mě nemusí litovat, když sama sobě připadám k pláči?

Kapitola 4

Dobré ráno, krásko.

Tahle zpráva mě čekala, když jsem se probudila, a hned dvakrát – od lidí, které jsem si předchozího dne přidala. Z celého srdce jsem si přála vnímat to jako sladké, upřímné vyznání, jenže když mi každý druhý chlap napíše to samé poté, co prohodíme sotva pár slov, už mi to nepřipadá od srdce.

Oba jsem si je proto smazala, posadila jsem se na posteli a protáhla se.

V pokoji jsem měla chladno. Byl konec dubna, takže počasí venku bylo perfektní, ale Sloane kdysi někde vyčetla, že optimální teplota pro spánek je devatenáct stupňů, a ona brala spánek velmi vážně. Vzala jsem si na sebe župan, vklouzla do pantoflů, které jsem měla u postele, a vyšla jsem z pokoje.

Naše kuchyň byla na tak malý byt dost prostorná. Byla určitě větší, než jsme potřebovaly, protože ani jedna z nás moc nevařila. Byl tu malý ostrůvek a dva dlouhé pulty. Taký velká trouba, kterou jsme nikdy nepoužívaly; místo toho jsme si koupily pomalý hrnec, pak tlakový hrnec, nakonec horkovzdušný friták, ale i ty tam nakonec stály bez povšimnutí. Jediný kuchyňský přístroj, který jsme svědomitě používaly, byl kávovar.

Teď jsem si nalila hrnek kafe. Sloane se ke mně přidala a přistrčila svůj hrnek k mému. Poslušně jsem ho naplnila.

„Kolikrát jsme dneska ráno měly *Dobré ráno, krásko?*“ zeptala se.

„Dvakrát,“ řekla jsem.

„Měly bychom napsat příručku pro muže a pojmenovat ji *Jak se dneska máš' aneb věci, které byste neměli psát do chatu,*